'మనో' గీతం

మనో...

ఎక్కడున్నావు?

ఎలా వున్నావు???

కన్నీటి తెరల చాటున నీ బొమ్మ కదలాడుతుంటే మస్తిష్కపు పొరల్లో ఇంకా బ్లాస్టింగులు...

మనో....

నా పెదాలపైన సీతాకోకచిలుక లెగిరి ఎన్నాళ్ళయింది. నువ్వు పోయాక ఎప్పుడైనా నవ్వితే కను కొలకుల్లోంచి 'శకలాలు' రాలి పడి ఆ శలభాల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా నలిపేస్తాయి.

శాపగ్రస్తుడనై గదిలో వుంటే...మనసు మరోగ్రహమై నీ చుట్టే పరిభ్రమిస్తుంటుంది. కనురెప్పలు చీకటిని కప్పుకోక నిద్రకు దూరమై నీ కోసం నిరీక్షిస్తున్న ప్రతిసారీ నా గుండెల్లో మోగుతుంది... మస్తిష్కపు లోతుల్లోంచి నీ జ్ఞాపకాల ధార జాలువారుతుంది.

మనో....ఆ ధారలో నీ 'మృత్పిండం' కొట్టుకుపస్తే ఎంత సేపే దుస్తానో? మనో....ఆకలి కూడా ఆత్మాహుతి చేసుకుంది. కడుపులో ఇథియోపియా స్మశాన దారులు...ఈ గదిలో నీ అడుగుపడితే అదొక్కసారిగా వసంతమైపోదా?

గుండె గదులకు తడిరాదా?

రెప్పల చిప్పలు మంచు ముత్యాల్ని రాల్చవా?

గదిలోని నిశ్శబ్దం రెక్కలుసాచి టపటపా కొట్టుకొని దిక్కుల్లోకి ఎగిరిపోదా?

ఒంటరితనం ఒంగుని నీకు నమస్కరించదా?

అయినా మనో....నువ్వొస్తావనే నమ్మకం బూడిదైంది. మెదడు నిండా నీ తలపుల డిటోనేటర్లు....ఎప్పుడెప్పుడో ప్రేలి మెదడు పొరల్ని చీల్చి మనసుని కుదిపిన ప్రతిసారీ ఏడ్చాను. కన్నీటి మరకల్లోంచి నీ నవ్వు విన్పించేదాకా...

మనో....నీ పెదాల మీద నా నాలుకతో 'ప్రేమ' అనే అక్షరాలు రాసినప్పుడు ఏ అమృత పర్శిణిలో తడిసానో...నీ ఏడడుగుల కిందబడి... బతుకు ఆఖరి నక్షత్రమై చితికిపోయాక చీకటి...చీకట్లో గిరికీలు కొట్టే శూన్యం!!

నా చదువే నువ్వై....

మనో...'పీజి' చదువు తర్వాత 'కాటుకతెగులు' మీద రీసెర్చి చేద్దామని చెబితే నువ్వెంతసేపు నవ్వావు?

"కాటుక తెగులు, కుంకుమ తెగులు, బొట్టుబిళ్ళ తెగులు, పత్తైగొలుసు తెగులు...వాట్ ఎ ట్రాష్" అనే దానివి.

"పోనీ నిన్ను రీసెర్చి చెయ్యనా?" అని చిలిపిగా నవ్వితే నువ్వు సీరియస్‌గానే చెప్పావు కోమల కంఠం నిండా కోయిల తీపిదనానికి తోడు గంభీరమైన భావుకత్వాన్ని నింపి....

ఆకలి కోసం సమ్మెచేసి
సొమ్మసిల్లిన చరిత్ర నిర్మాతల
పాలిపోయిన ఆకలి పేగుల
అంతర్నిర్మాణం....అద్దుకోతల్ని
మైక్రోస్కోపుల కింద తరచి చూసి

కనిపెట్టు...తరతరాల దోపిడీని!!

నీ మాటలకు భయమేసి బిక్కమొగమేస్తే...నీ నిండారు కొంగుని నా తలపైనించి కప్పి....'వాళ్ళ...నా గుండె గదుల్లో రిసెర్చి చెయ్య'మనేదానివి. అమృత భాండాల మధ్య తల దాచుకున్న నేను...గ్రీష్మపు మంటల్లో ఆకురాలిన వసంతమై నీకోసమింకా నిరీక్షిస్తున్నా మనో—

దేశమంతా 'సైన్సు' వైపు పరుగెత్తుతోంటే నువ్వెప్పుడూ 'ఆకలి పేగుల' గూర్చి మాట్లాడతావేం మనో అంటే ఎంత చక్కటి జవాబిచ్చావ్?

అణుబాంబుల ధూళిలో...అక్రమాల పూవిలో అంపశయ్య మీద పడున్న మానవుడ్ని విజ్ఞానపు విద్రోహులు ఆపరేషన్ల పేర మనిషికి ప్రాణం పోస్తేనేం...?? మానవత్వాన్ని చంపినాక...!?

మనో...అంపశయ్య మీద నే నున్నాను ఇప్పుడు. యముడి కోసం ఎదురుచూసిన భీష్ముడిలా...నీ కోసం చూస్తూవుంటే వ్యర్థంపోయే కాలంలో క్షణాలు దొర్లిపోతున్నాయి. అర్థంకాని మలుపుల్లో రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి. అర్థంకాని మలుపుల్లో రోజులు పొర్లిపోతున్నాయి. ఎండమావి కలల్లా నెలలు నిండిపోయి గతం వేసే పునాదిలో సంవత్సరాలు పండిపోతున్నాయి.

మంచుశిలలా కాలం కరిగినా...తరిగినా...నువ్వు రావేమి మనో...

ముళ్ళ కంచెలు దూకి, కుళ్ల గుంటలు దాటి పల్లేరుదారుల్లో పరుగు తీసే నా జీవితానికి....ఎదురొస్తున్న '89'కి ఏం చెప్పను మనో....

ప్రతి కొత్త సంవత్సరం రోజున నా గుండెను చిదిమి నీ పెదాలపై అంటించే వాడ్ని!! మనో....నిన్న ఏం జరిగిందో తెల్సా?

నాన్నకు రిటైర్‌మెంట్ సభ జరిగింది. సన్మానానికి చాలామంది ప్రముఖులు, శిష్యులు వచ్చారు. నవ్వు పులుముకున్న నాన్న పెదాలు తెల్సుకాని, విషాదం అలుముకున్న గుండె ఎవరికి తెల్సు? మనో....చరిత్రలో కొంగు పీటలు వారాయని ఆయన చెప్పటం తెల్సుకాని, గుండె

కోటలో రిపైర్ తూటా ఎన్ని బీటలు వార్చిందో ఎవరికి తెల్సు.

ఆయన భాషా ప్రావీణ్యాన్ని పొగిడారు....ఆయనలోని ఘోషను ఎవరు విన్నారు? నాన్న మెడలో వేసిన దండలపై గుండెల్లోంచి ఎగిసిపడ్డ కన్నీటి బొట్టు ఆనంద భాష్పాలని చెప్పుకున్నారు. కాని మనో....పెళ్ళి కెదిగిన పెద్దక్కయ్య గుర్తొచ్చి అవి రాలిపడ్డాయని నాకు తెల్సు.

కరతాళ ధ్వనుల మధ్య కప్పుతున్న శాలువ...రిపైర్ కత్తితో గొంతుకోసే ముందు కప్పబడే తడిగుడ్డకు నాన్న చిగురుటాకులా వణికి పోతే వృద్ధాప్యం అనుకున్నారు. కాని పిల్లల పెంపకాలైనా పంపకాల కేమీ మిగల్లేదనే బాధతో ఓ మూలన నోట్లో కొంగు కుక్కుకొని గుడ్లనీరు కుక్కుకుంటున్న అమ్మని చూసి ఆయన గిలగిల్లాడారు.

మనో....గదికొచ్చి చాలాసార్లు ఏడ్చాను.

హిమనగ సానువుల మౌన ప్రవచనాల్ని మనసున అద్దుకున్నాక పెదాల మీది చిర్నవ్వు తోకచుక్కలా రాలిపోయింది.

స్తబ్దమైన నిశ్శబ్దపు నిశీథిలో నిక్షిప్తమైన నీ జ్ఞాపకం...నిజంగా మెదడు అరల్లో గ్రైనేడ్ల విస్ఫోటనం!

నా చదువే నువ్వనుకున్నాను మనో....కాని ఏమైంది? పేరుకింద చెట్టాపట్టాలేసుకున్నట్టు పట్టాలెన్నున్నా విలువకట్టని ప్రభుత్వంపై విసిరి కొట్టి...మట్టి కరిచింది మనో...

ఈ చదువులు అన్నం పెట్టవు అనే దానివి. ఎంత నిజం?

మనో...నువ్వొస్తావనే ఒక్క ఉత్తరం ముక్క వస్తే చాలు. ఎండిన ఎముకల పాడెపైన ఆత్మాహుతి చేసుకున్న ఆకలి ముఖాల్ని కన్నీళ్ళతో కడిగి....నువ్వొచ్చే దారిలో ముత్యాలు పొదుగుతాను.

సముద్రపు ఇసుకల్లో....

ఇసుక తెన్నెల్లో....ఆడి ఆడి అలసిపోయి తడిపివచ్చేదు వస్తున్న కెరటం లాక్కుపోతే నువ్వేసిన కేకకి భయపడి అదే వేగంతో వెనక్కి పంపింది కదూ.

అప్పుడు నీ కళ్ళలో ఎన్ని సుడిగుండాలు!!

నేను నవ్వితే...నువ్వు ఏడ్చావ్ వాళ్ళి....అలాంటి సాహసాలు చెయ్యొద్దని. నా ఎదురుగా కూచున్న నీ నేత్రాల్లోంచి నా పాదాలపై రాలిపడ్డ అగ్నికణాలు కాలి మచ్చలై మిగిలాయి.

ఆ మచ్చల్ని తడిమినప్పుడల్లా సముద్రపు హోరు విన్పిస్తుందింకా!

నత్తలకు పరుగుపందేలు పెట్టి....ఇసుక గూళ్ళని కట్టేవాళ్ళం. దోసిళ్లకొద్దీ ఇసుక నా నెత్తిన పోసి తలంబ్రాలంటూ పరిగెత్తే దానివి.

చీర కుచ్చిళ్లు చెదిరి మోకాలు చిప్పలమీద మెరిసే చెమట బిందు వుల్ని చూస్తున్నపుడు...తమకంతో భానుడి లేలేత కిరణాలు గడ్డిపరకల్ని ముద్దెట్టుకుంటూ సిగ్గుతో చిందిన మంచుబిందువుల్లా తోచేవి.

మనో...నువ్వు పోయాక నా ఆస్తి ఏమిటో తెల్సా? చర్మం కింద ఎండుతోన్న అస్థికలు. పొట్టలోపల 'పొగిలి' పోతున్న పేగులు....మాసిన గుడ్డలు...నీ ఉత్తరాలు...ఉద్యోగం కోసం వేసారి ఉలికిన కన్నీళ్లు పీల్చి పీల్చి...తడిసి ముద్దయిన బ్లాటింగ్ పేపర్ డిగ్రీ కాయితం!

ఇవి నీ సొంతం చేసి అనంతంలోకి పోవాలనుంది మనో....

ఒక్కసారి వచ్చిపోవూ...

నా గుండెల్లోకి కాకపోయినా...ఈ గదిలోకి.

సాలెగూళ్ళు...చెదపురుగులు....సిగరెట్ పీకలు....గండి పడిన గుండె రక్తపుటేరుల్లో సింధూరపుష్కలం ముంచి గీసిన నీ బొమ్మలు గది నిండా అన్నీ స్వాగతం పలుకుతాయి. పగిలిన కనుగుడ్లను నలిగిన ఏకాంతంతో గుమ్మానికి అతికిస్తే పోస్ట్‌మాన్ నవ్వుకునేవాడు.

తడారిన ఎడారి కళ్ళలో వాడేదో వెతికేవాడు. మనో...నీ ప్రతిబింబం కన్పించేదేమో?

దారిద్ర్య రేఖకు అడ్డంగా పడ్డ కుటుంబానికి అధిపతిని! నువ్వే వుంటే ఈ ప్రపంచాన్ని వసంతంగా మార్చకపోదునా?

మనో....స్త్రీ పురుషుల మధ్య ప్రేమ బంధమే కాని, అధికార బంధం వుండకూడదనే చలం మాటల్ని చెపితే నువ్వెంత వాదించేదానివి. నీ భావుకత్వానికి వాస్తవం గిలగిల్లాడేది!

"ముడుపు ముట్టగానే తాళితొత్తులను తగిలేసి భర్తన్నవాడొకడు - కిరోసిన్‌తో కాల్చేస్తుంటే

కపుడులోని తోలుతిత్తులను తొలుచుకొచ్చి - కాళ్ళమధ్య జారిపడ్డ కొడుకన్నవాడు....కన్నతల్లినే కాలెత్తి తన్నితే - అధికారం మగవాడి అనువంశిక తీర్పు!!" అన్నావు. అంతటి తెగింపు కలదానివైనా మనో... పసుపు ముడుల్లో చిక్కి పైట చిరిగినా మానాన్ని కప్పుకున్నావు.

ఆ మౌనమే నా గుండెని తొలిచేది. ఏదీ? నీ గ్రీటింగ్ కార్డయినా రాదే? వస్తే కన్నీటి చుక్కల్తో అభిషేకిస్తాను దాన్ని!!

పరీక్షలప్పుడు లెక్చరర్లని ఎంతగా ఏడ్పించేదానివి.

బోటనీ పేపర్‌లో ఫ్లయింగ్ స్క్వాడ్‌కి నువ్వు పట్టుబడినప్పుడు... "నకల్లు సమాధిచేస్తారా? ఇదీ స్క్వాడ్స్ చేసే పని యేనా? మీలో నకల్లు కొట్టనివారు ఎవరో చెప్పండి. ఏ గైడు చింపనివాడు ఎవరో చెప్పండి" అని పేరడీ పాడితే ప్రిన్సిపాల్‌తో సహా స్క్వాడ్స్ నవ్వారు. మొత్తానికి పరీక్ష రాసావు.

బయటికొచ్చాక 'వీళ్ళంతా హిపోక్రాట్స్...మనమే మంచులాంటి HOMOSAPIES' అనే దానివి. నువ్వు నా కోసం ఏది చేసినా ఊహ తెలీని వయసులో 'త్యాగం'పేరు తెలీదు కాని మనో...నువ్వు పోయాక.... అవన్నీ రంగుల వలయాలై నా చుట్టూ పరిభ్రమిస్తుంటే నీ సైకోప్లాజంని ఎంత దారుణంగా కాల్చేస్తున్నానో కుమిలిపోయిన నా మనసుని చూస్తే తెలుస్తుంది.

నువ్వు చెప్పే వ్యక్తులు నీడలై నా చుట్టూ తిరుగుతారు. అనుభూతి లేని అనుభవాల మనుషులు.

'డీసెంట్రీతో లావెట్రీలో కాపురం పెట్టేవాడు...

అకౌంటులో వడ్డీలకు చక్రాల్ని వేసేవాడు...

పదువుల మీద పోర్లి పోరగాళ్లను కంటిమే పెళ్ళనుకునేవాళ్ళు....

సందుల్లో సైగచేసి కాళ్ళకు పసుపు రాసుకునే పతివ్రతలలా...

కరెంటు బిల్లులు, ఇంటి రెంటులు, లాకర్ తాళాలు, టీవీ సెట్లు, కాన్వెంటు పిల్లలు, గ్యాస్ సిలిండర్లు కల్సి జీవిత మనుకునే వీళ్ళు సంఘ జీవులు కాదు...పురానా దొంగజీవులు' అనే దానివి.

ఈ దుర్భర మనుషులకు దూరంగా పోదామని...ఒంటరిగా పోయాప్. వీళ్ళే....నీ గురించి అడుగుతూ నా చుట్టూ ఎగతాళితో అరుస్తారు...నాలుకతో పొడుస్తారు....బొడ్డులో వేలుపెట్టి జోకులేస్తారు. నా చిర్నవ్వులు చితికిపోయాయని ఏ ...కొడుక్కీ తెలీదు మనో...

అదొక పైశాచిక ఆనందం వాళ్ళకి.

నిన్ను మర్చిపోవాలని మొదటిసారిగా 'తాగాను' మనో. వానతుంపరలో తడుస్తూ నిన్ను తలుస్తూ నడుస్తుంటే మత్తు మెదడు పొరల్లోకి పొగమంచులా పాకితే రోడ్డుమీదే పడిపోయాను.

ఎంత సేపున్నానో...

కడుపులో పేగులు అల్లకల్లోలమైనంత బాధ ఒక్కసారి కలిగి... తెలివొచ్చింది.

"ఎవడ్రా నువ్వు? ముఖ్యమంత్రిలా దర్జాగా పడుకున్నావ్" బీటు కానిస్టేబుల్ గాడి బూటుదెబ్బ తర్వాత మరో లాఠీ దెబ్బ. ఆ దెబ్బకు 'మనో' అని అరిస్తే వాడి ఖాకీ కళ్ళలోంచి ఖాకీ రకపు జాలి కురిసిందేమో....

"అమ్మా అని కూడా అన్లేదేమిటి భాయ్. మనో ఎవ్వరు? నదూకున్నోడిలా ఉన్నావ్. ఇంటికెళ్ళి పడుకో" అని లాఠీ వూపుకుంటూ దేశభక్తి గీతం పాడుతూ పోయాడు వాడు.

"రఘుపతి రాఘవ రాజారాం...."

ఆ పాట వింటె నువ్వు గుర్తొచ్చి అంత బాధలోనూ నవ్వొచ్చింది.

జగిత్యాల ఎస్. కె. ఎన్. ఆర్. కాలేజిలో 'సంస్మరణ సభ'కు ముఖ్య అతిథిగా మంత్రి రాజారాం కారు దిగుతున్నపుడు నువ్వు అరవ లేదా?

రఘుపతి రాఘవ రాజారాం...కొంపలు ముంచుట మేరే కాం.

వాడి మెహం కందగడ్డలా మారితే ఎంతగా నవ్వుకున్నాం? ఆ నవ్వులన్నీ నలిగిపోయాక మనో....క్లాస్‌మేట్ శైలజ కట్నం చావుల లిస్టులో చేరిన్నాడు సంస్మరణ సభ జరిపింతర్వాత కాలేజి గ్రౌండ్‌లో "రోజు రోజుకీ మీ స్త్రీత్వం ఏమైపోతుంది" అని నేను జాలిగా అడిగితే చింతచిగురు నముల్తూ బాధగా చెప్పావ్ గుర్తుందా?

పురుషాహంకార పశుత్వాన్ని మింగి
అంధకార బలితత్వానికి లొంగి
పరకట్నపు వ్యథలో కుంగి
బాధల గాథల పాటల పల్లవిలో
లైసెన్సు బిళ్ళలు గ్రుచ్చి...
మంగళసూత్రం పేర పసుపు రాస్తే

అది ఇంటి దూలాన 'గళ'సూత్రమై వేలాడుతోంది మా స్త్రీత్వం! అన్నావ్!

మనిద్దరి మధ్య హద్దుల గీతలు పడ్డాక చివరిసారిగా నిన్ను కల్సినపుడు....నర నరాల్లో రక్తం ఉరకలు వేసి ఉరికురికి వస్తే నువ్వేమీ మాట్లాడలేదు. ముక్కుపుటాలదిరించలేదు. కనురెప్పలు టపటపా కదిలించలేదు. నవ్వలేదు...ఏడ్వలేదు.

మౌనం...మౌనం...మౌనం...

నెమ్మదిగా చేతులు సాచి నీ దోసిలి నా ముందుంచావు.

నీ కళ్ళల్లో కన్నీటి కెరటాలు వెనక్కిపోతూ....నన్నూ వెనక్కి పొమ్మన్నట్టూ...

నీ దోసిలిలో తళుక్కుమన్న వస్తువు...

ఆ వస్తువుని చూసి నెమ్మదిగా అడుగులేస్తూ... వేస్తూ పారిపోయి గదికొచ్చాను. మనో....మన బంధానికి....అనుబంధానికి కోటగోడై నిల్చిన నీ దోసిలిలోని వస్తువులోంచి...

నాస్తి భర్తృ సమో నాథో నాస్తి భర్తృ సమం సుఖమ్.

విసృజ్య ధనసర్వస్వం భర్తావై శరణం స్త్రీయాః అన్న శ్లోక తరంగాలు నన్ను తరిమితే గదికొచ్చి నిశ్శబ్దంగా ఏడ్చాను.

ఆ వస్తువు...తాళిబొట్టు!

ఆ బంగారు తాళిబొట్టు మనసులో కదలాడి ముల్లులా గుచ్చి కలుక్కుమంటోంది.

మనో....కాలం కడుపులో చీకిపోయిన మేకులతో 'మరణశిక్ష' ఖాయమైంది.

నాకు!! ఒక్క కన్నీటి బొట్టు రాల్చు మనో.... సెలవ్. ★